

Frälsning genom dopet, SR

[[Register](#)] [[Årgångar](#)] [[Föregående nr](#)] [[Nästa nr](#)]

Dopet är ett nådemedel
Dopbefallningen
Dopet föder på nytt
Dopförbundet
Att leva i dopets nåd

Frälsning genom dopet

Finns det frälsning genom dopet? Kan det faktum att en människa doppas ned eller begjuts med vatten på något sätt påverka hennes ställning inför Gud?

Kring dessa frågor har diskussionens vågor ofta gått höga. Vi skall här i korthet försöka besvara dem utifrån Bibeln. Luther skriver i Stora katekesen i samband med dopet: ”Jag och min nästa, korteligen alla människor, må taga fel och bedraga, men Guds ord kan icke taga fel” (Sv. kyrkans bekännelseskrifter, s. 480). Om vi vill ha visshet om dopet och frågorna kring det: bör vi göra som Luther och utgå ifrån att Guds Ord är klart och tydligt och ger ofelbar vägledning, även om det skulle vara svårt för vårt förnuft att fatta och begripa allt.

[^]

Dopet är ett nådemedel.

På den första pingstdagen döptes tretusen personer. De hade först lyssnat till Petrus predikan om Jesu död och uppståndelse och känt ett stygn i sina hjärtan, när de insåg sin synd och skuld. Detta var lagens verk. Så förkunnade Petrus omvändelse och dop i Jesu namn till syndernas förlåtelse, vilket också skulle ge den helige Andes gåva (Apg. 2:37 ff.). Redan här ser vi att dopet skedde i samband med förkunnelsen av evangelium, ja, att det skedde *till syndernas förlåtelse*. Bibeln klargör mycket tydligt, att Gud förlåter våra synder endast för Kristi skull och att vi tar emot denna förlåtelse genom tron (Joh. 3:16,

Rom 3:21 ff.). ”Alla är ni Guds barn genom tron, i Kristus Jesus”, skriver aposteln Paulus i Gal. 3:26. Men dopet då? Redan i nästa vers ställer Paulus samman tron på Kristus med dopet: ”... ty ni alla som har blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus.”

Det finns alltså ingen som helst motsättning mellan tron på Kristus och dopet. Kristi död på korset är förutsättningen för att vi överhuvud skall kunna tro på syndernas förlåtelse. Försoningen innebär enligt Skriften att Jesus tagit på sig hela världens synd och att Gud därför räknar hela världen som rättfärdig (Joh. 1:29, Rom. 5:18-19, 2 Kor. 5:19-21). Tron blir då inte någon förtjänstfull gärning som vi skall utföra, utan en levande övertygelse om att det är sant vad Kristus har gjort och att detta gäller den enskilda människan personligen. Hon tror då inte för att därigenom bli försonad och rättfärdig, utan hon tror att Jesus redan har åstadkommit detta med sin död och uppståndelse, och genom denna tro mottar hon så syndernas förlåtelse. Var kommer då dopet in? Vi förstår det kanske lättast om vi tänker på predikan. Fastän Kristus har dött för hela världen, skulle ingen människa tro det om det inte predikades för oss (Rom. 10:14 ff.). Guds ord i muntlig eller skriftlig form är det medel varigenom Kristus och hans försoning kommer till oss (Rom. 10:6-8). Vi säger därför att Ordet är ett *nådemedel*. När vi tror vad Ordet säger, tror vi också på Kristus. Visserligen försöker moderna teologer att tro på Kristus utan att tro på Ordet, men då tror de inte längre på Bibelns Kristus. Kristus och syndernas förlåtelse kommer till oss på detta yttre, påtagliga sätt i Ordet, och genom tron mottar vi så Kristus i våra hjärtan.

På samma sätt är det med dopet. Som vi såg sker dopet enligt Bibeln till syndernas förlåtelse. Med detta menas, som Luther säger i Lilla katekesen, att dopet ”verkar syndernas förlåtelse, frälsar ifrån döden och djävulen”. Gud har visserligen redan förlåtit hela världens synd när Kristus dog på korset, och dopet kan varken lägga någonting till eller dra någonting ifrån detta faktum, lika litet som predikan kan det. Men liksom predikan bjuder också dopet kraftig och verksam förlåtelse p.g.a. vad som

redan skett. I predikan sker detta enbart genom Ordet, medan det i dopet också tillkommer ett synligt tecken, vattnet. Dopet är alltså även det ett nådemedel, där Gud själv förkunnar för den döpte: Dina synder är förlåtna för Kristi skull. Så hänvisades t.ex. Paulus till syndernas förlåtelse av Ananias med orden: ”Varför dröjer du då nu? Stå upp och låt döpa dig och avtvå dina synder, och åkalla därvid hans namn” (Apg. 22:16). Med detta är det också sagt, att dopets gåva – liksom predikans – måste tas emot genom tron för att bli till välsignelse. Den som väl är döpt men inte tror på Kristus som sin Frälsare, måste bli fördömd (Mark. 16:16). Varken predikan eller dopet frälsar oss ”automatiskt”, dvs. oberoende av om vi tror på försoningen. I predikan och dopet försäkrar Gud oss om sin nåd och förlåtelse, men han tvingar den inte på oss. Många säger nej och går bort ifrån Herren. Detta är sorgligt, men det får inte anföras som ett bevis för att Gud inte menade allvar med sin tillsägelse av förlåtelsen i dopet och Ordet för dessa människor. Överallt där nådemedlen förvaltas enligt Kristi anvisningar, är det Gud själv som förkunnar evangelium, och vår uppgift är att tro det och glädja oss över denna rika gåva.

[^]

Dopbefallningen

Efter sin uppståndelse gav Jesus befallning om dopet till apostlarna: ”Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gå fördenskull ut och gör alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens ände” (Matt. 28:18-20). Detta bibelställe är grundläggande för vår förståelse av dopet. Det ger oss svar tre viktiga frågor: vem skall döpa, hur skall dopet ske och vilka skall döpas?

Vem skall döpa? Jesus vänder sig till apostlarna som ledare och representanter för den nytestamentliga församlingen, kyrkan. Att det inte bara var apostlarna personligen som skulle döpa, ser vi av Jesu löfte om att vara med till tidens slut. Befallningen om att döpa riktar sig alltså till den kristna kyrkan i alla tider som håller fast vid Jesu och

apostlarnas lära. Dopet skall förvaltas så att man både döper och undervisar i hela den kristna tron. Bägge dessa saker är nödvändiga i samband med att kyrkan utför sitt viktiga missionsuppdrag på jorden. Det är lika felaktigt att döpa människor utan att ge dem en rätt kristen undervisning (t.ex. ofta inom folkkyrkorna) som att endast predika utan att förvalta dopet (t.ex. inom Frälsningsarmén, vars grundare Booth menade att dopet endast var en judisk ceremoni i likhet med omskärelsen, vilken de kristna inte är bundna vid idag). Av andra ställen i Bibeln (t.ex. 1 Tim. 3, Tit. 1) ser vi att den kristna kyrkan skall utse särskilda tjänare (herdar, lärare, församlings föreståndare, äldste; vi använder ofta orden präst och biskop), som på församlingens uppdrag skall utöva ”ordets tjänst”, dvs. ämbetet att offentligt predika och undervisa, meddela avlösning, dela ut nattvarden och döpa. Dopbefallningen visar oss alltså, att det är den kristna kyrkan som skall döpa och undervisa genom sina kallade tjänare (i nödfall får varje kristen döpa).

Hur skall dopet ske? Ordet döpa betyder att doppa, begjuta, bada eller tvätta med vatten. Det är därför omöjligt att ”döpa” med någonting annat än vatten, då det i så fall inte är något dop enligt Guds Ord. När en kvinna under reformationen hade ”döpt” utan vatten skrev Luther följande: ”Hon säger att hon har döpt utan vatten, endast med Guds ord i Faderns och Sonens och den helige Andes namn. För det första är detta en skändlig lögn, ty man kan inte säga att man har döpt utan vatten! Ordet döpa medför vatten, ty det betyder bada, doppa eller göra våt med vatten. Kristus har befallt oss att döpa med vatten, Joh. 3:5, Ef. 5:26, såsom också apostlarna och andra döpte med vatten, vilket framgår av Apostlagärningarna. För det andra är det en lögn från djävulen, när hon säger: endast med Guds ord. Guds ord i dopet är Kristi befallning, men Kristus har befallt att vi skall döpa med vatten. Därför sker detta förmenta dop inte *med* Guds ord utan rakt *emot* Guds ord och Kristi befallning. För det tredje är det ett missbruk av Guds namn mot det andra budet när man här säger: i Faderns, Sonens och Andens namn. Därför skall man anse ett sådant barn som icke döpt och döpa det till frälsning,

som Kristus har befallt.”

Bibeln anger inget särskilt dopsätt, endast att man skall använda vatten. Grundtextens ord betyder varje slags tvättning med vatten, såväl att doppa, bestänka som begjuta. De olika dopsätten symboliserar var för sig olika sanningar i Guds Ord: neddoppningen visar på att vi i dopet dör och uppstår med Kristus (Rom. 6:3-4), begjutandet betecknar avtvåendet av synder (Apg. 22:16) och den helige Andes utgjutande (Tit. 3:5-0 och bestänkandet är en bild av hur vi i dopet blir bestänkta med Kristi blod (Hebr. 10:22, jfr 2 Mos. 24:8, Hebr. 9:19, 1 Kor. 10:2). Det alltigenom avgörande är att vattendopet sker i enlighet med Guds Ord: ”I Faderns, Sonens och den helige Andes namn.” Dessa är de ord, som enligt Kristi befallning skall användas, för att det skall vara ett rätt dop. Dopet sker i den treenige Gudens namn, vilket visar att det är Bibelns Gud, den ende sanne Guden, som ger sin välsignelse till den som döps. När Herrens välsignelse uttalades över Israels folk i Gamla testamentet lades därigenom Herrens namn på folket (4 Mos. 6:24 ff.). På motsvarande sätt ger Herren i dopet sin välsignelse till Nya testamentets gudsfolk. Herren förenar sitt namn med vårt namn och visar därmed, att vi genom dopet personligen har blivit upptagna, adopterade, till att vara Guds barn.

Vilka skall döpas? Enligt dopbefallningen är det fråga om ”alla folk”. Här görs ingen inskränkning. Evangelium skall predikas för alla folk (Luk. 24:47), ja, för allt skapat (Mark 16:15). Män och kvinnor, unga och gamla, barn och vuxna, sjuka och friska, svarta och vita, alla människor utan undantag är inneslutna i denna underbara missionsbefallning. Kristus har dött för alla, och därför skall också evangelium förkunnas för alla. Men självfallet måste detta ske enligt den ordning som Guds Ord i övrigt föreskriver och som vi ser av apostlarnas eget exempel. Både lag och evangelium skall förkunnas, och det är endast de som ångrar sin synd som skall tröstas med evangelium. Dopet skall därför endast brukas där man sätter tro till Guds ord och löfte. Det innebär att man endast döper i samband med att det ges undervisning i den kristna tron.

Barndopet har som bekant ofta ifrågasatts. Men i fornkyrkan är barndopet omvittnat från äldsta tid. Har man bara klart för sig att dopbefallningen gäller alla, att också barnen är syndiga och behöver döpas samt att barnen verkligen kan tro och därigenom ta emot dopets gåva, så är det självklart att man skall döpa barnen i kristna hem, där de kan få en kristen undervisning. Av Apostlagärningarna framgår också, att alla medlemmar av en familj döptes (Apg. 16:15, 32 ff., 18:8). Det faktum att barnen inte uttryckligen nämns är ett starkt bevis *för* barndopet, eftersom andra icke-kristna dophandlingar alltid omfattade hela familjen, t.ex. det judiska proselytdopet. Om barnen uteslutits, skulle detta absolut ha nämnts. Omskärelsen omfattade som bekant alla nyfödda gossebarn och det kristna dopet kallas uttryckligen för ”omskärelsen i Kristus” (Kol. 2:11). Jesus talar själv om ”dessa små som tror på mig” och han ställde fram ett barn som förebild för de troende (Matt. 18:1 ff.) och betonade, att även de vuxna måste ta emot Guds rike såsom barn (Mark. 10:15). När Johannes döparen redan i moderlivet ”spratt till av fröjd” inför Jesus (Luk. 1:44), skulle då andra barn inte kunna tro och så ta emot syndernas förlåtelse i dopet? Visserligen kan de nyfödda barnen inte medvetet förstå frälsningens gåva, men helt säkert kan de ta emot den. Invändningarna mot barndopet bygger på att vårt förnuft har så svårt att tro på Guds Ord och på det vi inte ser. Låter vi däremot Ordet vara avgörande kan vi inte förmena barnen deras rätt att i dopet komma till Jesus och bli iklädda hans rättfärdighet (Matt. 19:13 ff.).

[^]

Dopet föder på nytt.

Vi har sett att dopet skänker syndernas förlåtelse och att dopet är befallt av Gud själv. Om vi har detta klart för oss, är det inte svårt att förstå, att dopet också verkar pånyttfödelse genom Kristus. Ty där evangelium förkunnas på Guds befallning, där verkar också Gud tron i människans hjärta så att hon blir född på nytt. Skriften säger: ”Om en människa inte blir född av vatten och Anden, kan hon inte komma in i Guds rike” (Joh. 3:5). ”Han frälste oss genom det bad som verkar ny födelse,

nämligen nyskapelsen genom den helige Ande, som han i rikaste mått utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare” (Tit. 3:5-6. Liksom Guds ord föder på nytt (1 Petr. 1:23), så gör också dopet det, i kraft av samma evangelium som förkunnas och tillsägs både i Ordet och dopet. Vid vuxna hedningars omvändelse är det predikan som går först och sedan bekräftas och styrks av dopet, medan de kristnas barn först blir omvända genom dopet, vilket bekräftas och styrks av den kristna fostran och undervisning som de sedan mottager. I det fall då en människa döps utan att vara troende eller om hon senare avfaller från dopets nåd, kan man inte betrakta henne som ett pånyttfött Guds barn, vilket ibland felaktigt har gjorts. Dopets nåd står visserligen fast från Guds sida, och människan skall ej döpas om. Men liksom Ordet måste dopet mottagas genom tron för att vara frälsande. Den människa som är döpt men inte tror måste därför bli omvänd på nytt och vända tillbaka till dopets nåd.

[^]

Dopförbundet

Dopet är ett förbund mellan Gud och den döpta människan, där Gud för Kristi skull lovat att aldrig mer tillräkna människan hennes synder utan betrakta henne som fullkomligt rättfärdig och helig. Detta uttrycks tydligt i 1 Petr. 3:20-21, som med rätta översatts av Luther m.fl. på följande sätt: ”Efter denna förebild (nämligen Noas ark där åtta personer blev frälsta genom vatten) blir nu också ni frälsta genom vatten – nämligen genom ett dop som inte betyder att man tvättar bort kroppslig orenhet, utan betyder ett gott samvetes förbund med Gud i kraft av Jesu Kristi uppståndelse.” Här står det klart och tydligt att dopet frälsar och renar. Gud sluter ett förbund med människan i dopet som innebär att han ger henne ett gott samvete i kraft av Jesu uppståndelse. Uppståndelsen är beviset på att hela världens synd är borttagen – han uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull (Rom. 4:25) – och i kraft av detta faktum kan Gud i dopet försäkra människan om syndernas förlåtelse och ge henne ett gott samvete. Detta dopförbund gäller för hela livet, ty ”sina nådegåvor och sin kallelse kan Gud icke ångra” (Rom. 11:29). Dopets sakrament är därför

av engångskaraktär: det behöver och får inte upprepas. Även den som i synd och otro går bort ifrån Gud och föraktar sitt dop skall veta, att han ändå som den förlorade sonen har möjlighet att vända tillbaka till fadershemmet, där Gud vill ta emot honom med öppen famn för Kristi skull. ”Är vi trolösa, så står han troget fast vid sitt ord. Ty han kan icke förneka sig själv” (2 Tim. 2:13).

[^]

Att leva i dopets nåd

Det är av utomordentligt stor vikt att vi varje dag lever i dopets nåd. Enligt Skriften verkar dopet att den gamla människan dör och den nya uppstår (Rom. 6:3 ff.). För att dopet på detta sätt skall verka daglig omvändelse, måste vi emellertid bruka det på ett rätt sätt. Det gör vi om vi mitt under all den synd och det elände vi dagligen känner av på grund av den fördärvade naturen ändå håller fast vid, att vi genom dopet blivit iklädda Kristi rättfärdighet och att Gud ser oss som sin kära brud utan varje fel och brist: ”Kristus älskade församlingen och offrade sig själv för henne. Han gjorde det för att helga henne genom vattnets reningsbad i kraft av ett ord. Så ville han ställa fram församlingen inför sig i strålande glans, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant. Nej, hon skulle vara helig och otadlig” (Ef. 5:25 ff.). När vi får syn på att vårt dop är nåd utöver nåd, kan vi glädja oss och jubla. Jag, en syndig och förtappad människa i mig själv, får vara förvissad om att Gud älskar mig och förlåter alla mina synder varje dag, och att han slutligen skall föra mig till himmelen. Till dopet har Gud knutit det fasta löftet: ”Den som tror och bliver döpt, han skall bli frälst” (Mark. 16:16). Detta ställe talar inte om någon särskild tidsföljd som t.ex. att man först måste tro och sedan bli döpt för att bli frälst, utan utsäger endast att den som tror på dopets gåva, Kristus och försoningen, han skall bli frälst. Genom dopet vet vi, att vi är frälsta redan här och nu, och att detta tillstånd skall vara för evigt. Men faran är stor för oss människor, att vi vänder på det hela och börjar sträva efter att först bli bättre och mer helgade för att sedan kunna bli vissa om Guds nåd. Men på den vägen kan vi aldrig uppnå visshet. Genom dopet vill Gud visa oss bort ifrån våra egna gärningar, både de dåliga och

goda, och istället visa oss på vad Kristus har gjort. Den som är döpt *har* blivit frälst (Tit. 3:5), hans gamla människa *är* begravd med Kristus (Rom. 6:4), han *är* renad från alla synder (Ef. 5:26, Hebr. 10:22, Apg. 22:16), han *är* redan iklädd Kristus (Gal. 3:27). Att leva i dopet är då att dagligen hålla fast vid att detta verkligen är sant, trots att så mycket tyder på motsatsen. Aposteln förmanar oss därför: ”På samma sätt måste också ni betrakta er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i gemenskap med Kristus Jesus” (Rom. 6:11).

Glad jag städse vill bekänna:

Jag är döpt i Jesu namn.

Ingen tillflykt är som denna:

Öppen står min Faders famn.

Ringa jordens skatter väga

Mot det ena, att få äga,

Klädd i dopets helga skrud,

Nåd och barnskap hos Gud. Sv. ps. 184:1

S.R.

[^]